

Violeta Židonytė

ŠERMUKŠNIS TAS GYVENIMAS

SONETŲ VAINIKAS

2015 -2016

ŠERMUKŠNIS TAS GYVENIMAS

*Kai jaunas vėjas glosto širdį jauną,
Kai liejas taurėn vynas per kraštus,
Ateina laikas – rožė žiedą krauna.
Nektaras varva – vynas ir medus.*

*Ateina laikas – žiedas išsiskleidžia,
O rodės, pumpuru per amžius bus.
Gyvendami pažįstam meilę klaidžią,
Ir plyšta mums tuomet širdis perpus.*

*Ak, vyno taurės! Žėrintys mirażai!
Ir metai vėl kiti, ir vėl – viltis kita.
Koks viesulas ir kur mus nuolat neša?
Juk buvo... degė... baigės – kažkada...*

*O laikas eis, ir viską jis išdildys,
Ir taip, kaip mes, mylės jau kitos širdys.*

PIRMAS SONETAS

*KAI JAUNAS VĖJAS GLOSTO ŠIRDĮ JAUNĄ,
Kai žemės veidas giedras ir skaistus,
Gimties galybė kelia stiebą liauną,-
Pavasariais skaičiuojame metus.*

*Ir žmonės it sparnuočiai kyla skrydin,
Pavasaris pabudina jausmus –
Ir širdys žydi, ir žolynai žydi,
Aistros verdenė – ji pripildo mus.*

*Ir gyvastis jausmus po kojom kloja,
Ir jie sušniokščia kaip pavasario lietus...
Užmerki man akis ir jas bučiuoji -
It Dievas atveri dangaus vartus.*

*It Dievas atveri dangaus vartus,
KAI LIEJAS TAURĖN VYNAS PER KRAŠTUS.*

ANTRAS SONETAS

KAI LIEJAS TAURĖN VYNAS PER KRAŠTUS,

*Kai vasaros kaitra abu alsuojam,
Neatvėsina net vidurnakčio lietus,-
Lelijų patalą kasnakt Tau kloju.*

*Ir mėnesiena mato, kaip abu
Tarsi gebenės kūnai susiviję
Po žydinčiu dangum, pilnu žaibų,
Tarp žiedlapių – ir rožių, ir lelijų...*

*Viens kitą mes abu atrandam.
Vidurnakčio lietus švelnus ir šiltas.
Tolyn, gilyn į jausmo upę brendam
Ir kuždam maldą deivei Mildai.*

*Ne vien tik kūnas – siela atsigauna.
ATEINA LAIKAS – ROŽĖ ŽIEDĄ KRAUNA.*

TREČIAS SONETAS

ATEINA LAIKAS – ROŽĖ ŽIEDĄ KRAUNA.

*Lakštingala kas vakarą pragysta...
Amūras taikliai savo strėlę šauna –
Širdin pataiko. Ir širdis pražysta!..*

*Širdis nuščiūva... Užsimerkia akys –
Kad jausmui, minčiai liktų vietos.
Sode boluoja mėnesienos takas.
Širdis manoji tirpsta – nugalėta.*

*Tu savo žvilgsnį toliuose slepi,
Ir žvilgsnis tas suaižo tolių mėlį.
Ak, kas svarbiau, negu laikyt Tave glėby?!
Vienatvė aiži... traukiasi šešėlin.*

O rytas vėl visas žvakes užpūs.
NEKTARAS VARVA – VYNAS IR MEDUS.

KETVIRTAS SONETAS

NEKTARAS VARVA – VYNAS IR MEDUS

*Vasarvidžio kaitroj, alsiam šešėly liepų.
Ką duosi man – ar medų, ar nuodus?
...Aukštoj žolėj vien pėdsakai palieka.*

*O pievoj – gėlės, pumpurus iškėlę,
Žolė šilkinė, žemės balsas gyvas.
Abu drauge mes liejam akvarelę –
Skaidriom spalvom, pačios gyvybės syvais.*

*...Ta uoga, kur dalijomės perpus...
Ant mūsų lūpų ji saldžiai ištryško.
Gal tai – iliuzija? Tegul ji bus!
Dar vasara. Dar visko bus, dar visko...*

*Amūras savo žaidimus težaidžia.
ATEINA LAIKAS – ŽIEDAS IŠSISKLEIDŽIA.*

PENKTAS SONETAS

ATEINA LAIKAS – ŽIEDAS IŠSISKLEIDŽIA.

*Kvapniom lelijom klojam savo guolį.
Jaunatvė vėjuos aitvarus paleidžia,
Ir kyla jie žydros padangės tolin.*

*Ir skrieja jie žydros padangės toliuos,
Ištirpdami dangaus bekraščiam mėly.
Ir skęsta vakaras į minkštą žolę,
Ir meilė liejas taip, kaip akvarelė...*

*...Štai alsiai kyla saulė pro medžius.
Štai vėl nauja diena mums švyti.
Ak, kaip surast tuos paprastus žodžius,
Kur paslaptinę jausmą apsakyti?*

*Ir skleisis rožė, vos pietys papūs.
O RODĖS, PUMPURU PER AMŽIUS BUS.*

ŠEŠTAS SONETAS

O RODĖS, PUMPURU PER AMŽIUS BUS

Ta rožė, kur atokaitoje skleidžias.

Dalijamės visus jausmus perpus –

Žmonių likimais meilė žaidžia.

Būties pilnatvė! Skrydis lig dangaus!

Širdis kitos širdies plakimą girdi.

Koks trumpas tas gyvenimas žmogaus –

Užgimt, patirti meilę – ir numirti...

...Ir skriejam nepažinta dar erdve,

Išdrįstam tai, ko niekada nedrįsom.

Apkabinu dviem rankomis Tave –

Ir rodosi – laikau pasaulį visą.

Jausmų ugnis ir degina, ir žeidžia,-

GYVENDAMI PAŽIŪSTAM MEILĘ KLAIDŽIA.

SEPTINTAS SONETAS

GYVENDAMI PAŽĮSTAM MEILĘ KLAIDŽIA.

*Aistros bedugnė. Skrydis. Neviltis.
Sužeidžia mus, ir mes kažką sužeidžiam,
Kai mūsų žvilgsnius paslepia naktis.*

*Užbrauks ruduo lemties geltoną brūkšni,
Ir nugalėti galvas lenks žolynai paupy.
Šermukšnis tas gyvenimas, šermukšnis...
Tik su Tavim jis – žemuogė kvapi.*

*Lietus išlyja ir aistra išsenka,
Ir debesys užtemdo šviesą pilnaties.
Bet jei ištiestum Tu man savo ranką –
Keliautume drauge – lig nebūties.*

Gal meilės ugnį viesulas užpūs?..
IR PLYŠTA MUMS TUOMET ŠIRDIS PERPUS.

AŠTUNTAS SONETAS

*IR PLYŠTA MUMS TUOMET ŠIRDIS PERPUS,
Kada pajuntam, jog miražas sklaidos.
Ir žemuogių jau rudenį nebus...
Nakties tamsoj išblunka Tavo veidas.*

*Žinau, žinau, mes nesam amžini –
Bet amžinai išliks ta jausmo pynė:
Ta žemuogė, ištirpus bučiny,
Tos katpėdėlės, kurių man priskynei.*

*Tai kas, kad viskas dulkėmis pavirs?
Akimirka svaigi – tokia trumputė...
Jei jausmas gimė – jo tokia lemtis.
Šitoj iliuzijoj dar leisk pabūti.*

*Kas dovanos dar džiugesio bent lašą?
ŠAMPANO TAURĖS? ŽĖRINTYS MIRAŽAI?*

DEVINTAS SONETAS

ŠAMPANO TAURĖS! ŽĖRINTYS MIRAŽAI!

*Apgaulės blizgesiu tos puotos švyti.
Kas taurę, kas gėles, kas vėją nešas,
Kas bando meilę apkabinęs sulaikyti.*

*Ak, kam tų puotų šurmulys beprasmis?
Bičiulių, priešų, gundytojų gretos?
Nei atgailos, nei laimės ten nerasim,-
Aš savo širdį tylumoj laikyt pripratus.*

*Prie aukuro, kuris viltim liepsnos,
Meldžiuos nebyliai – širdimi – kas naktį.
Manai, nebūna meilės amžinos?
Ak, negaliu iliuzijos netekti...*

*Likimo siūstas jausmas – ne klaida.
IR METAI VĖL KITI, IR VĖL - VILTIS KITA.*

DEŠIMTAS SONETAS

IR METAI VĖL KITI, IR VĖL - VILTIS KITA.

*Kita diena, kita daina – ir vėjas!..
Atgimsta tai, ką jau pamiršom kažkada.
Tačiau lemtis vėl naują grūdą sėja...*

*Ar jis sudygs? Lapos? Ar vaisių duos?
Gal atsivers ir vėl artumo paslaptis,
Jei išklausys Aukščiausias tos maldos...
Minčių žvaigždėm ūmai sušvis naktis.*

*Apsaugoki, Aukščiausias, nuo klaidos,
Lydėk mane, atsiųsk šviesias mintis.
Tiktai nelemk, tik nesakyk, jog niekad os
Taip pat karštai daugiau neplaks širdis.*

*Jausmai mus žudo, bet jausmų mums maža.
KOKS VIESULAS IR KUR MUS NUOLAT NEŠA?*

VIENUOLIKTAS SONETAS

KOKS VIESULAS IR KUR MUS NUOLAT NEŠA?

*Kodėl širdis nei siela atilsio neturi?
Jausmuos paklystam, vaikomės mirażą,
O akys į kitas akis vėl žiūri.*

*Ką gali žvilgsnis!.. Ką širdis pajunta?
Dėl ko vienatvę norisi aukoti?
Ir kaip – taip netikėtai – jausmas bunda,
Ir iš ramybės randasi aistra besotė?*

*Skirtingai pavadinam savo lemtį –
Gal - dovana, o gal - likimo pirštas.
Bet netikėta sielai būna šventė -
Apsikabinusios vienatvės dvi numiršta!*

*Kad neskambėtų liūdesio gaida:
JUK BUVO... DEGĖ... BAIGĖS – KAŽKADA...*

DVYLIKTAS SONETAS

JUK BUVO... DEGĖ... BAIGĖS - KAŽKADA

*Tas aukuras, kuris jausmais liepsnojo,
Aistrom liepsnojo, artumu, malda...
Meni - lelijų patalą tuomet Tau klojau.*

*Ir kraujo lašą man tuomet širdin įliejai.
Ir ištarėme priesaiką nebylią:
Dar nepažinusi Taveš Tave mylėjau...
Dar nežinodamas mane Tu myli...*

*...Ir nesvarbu, kokiais keliais abu nueisim,
Ir nesvarbu, ką dar nulems likimas.
Praeis kartėlis. Vėl jaunatvę žaisim.
Jausmai žydės – žydės prisiminimuos.*

*Ir tie prisiminimai širdį gildys.
O LAIKAS EIS, IR VISKĄ JIS IŠDILDYS.*

TRYLIKTAS SONETAS

O LAIKAS EIS, IR VISKĄ JIS IŠDILDYS.

*Visus jausmus gyvenimas sulydys.
Plėnim nueis jausmai, laiškai ir viltys,
Bet atminty išliks tas meilės skrydis.*

*Suprasti šio pasaulio mums neduota –
Beprasmiška svajonę seną vytis.
Tik pasilik tą atmintį vėjuotą,
Tik Tavo ranką rankoje laikyti...*

*Jei meilė baigsis – teisplauks it eldija,
Ori, šviesi – bet gal ir ji pailsta?
Vis tiek jau sudegėm jos ugnyje.
Kas žino – gal lyg feniksas pakils dar?*

*O laikas eis, vynu jaunystė girdys,
IR TAIP, KAIP MES, MYLĖS JAU KITOS ŠIRDYS.*

KETURIOLIKTAS SONETAS

IR TAIP, KAIP MES MYLĖS JAU KITOS ŠIRDYS -

Amūro strėlės bus jau virtusios trūnėsiomis.

Bet sielos šauksmo niekas nenutildys -

Ak, šimtą metų dar Tave ilgėsiuos!

O, kaip išlieti ilgėsį, koku dažu?

Sodriom spalvom ar akvarelės tonais?

Žiemos tyliu ir šaltu peizažu,

O gal rudens atbradais geltonais?

Bet išplukdys vėl upė išą, ir tada

Vis tiek, vis tiek, kol dar širdis man virpa,

Aš džiaugsiuos mūsų meilės valanda,

Ir žemuoge, kur bučiny ištirpo.

Ir siela atminimuos atsigaus,

KAI JAUNAS VĖJAS GLOSTO ŠIRDĮ JAUNĄ.

